

Jóska, a rém

Jóska volt a legkisebb gyerek a családban, és az iskolában is a tornasor végére került. Anyukája ugyan sokszor mondogatta: „Meglátod kisfiam, egyszer még sokra viszed. Apró vagy, de kitartó”. Jóska azonban nem hitt a jóslatban. Hiába teltek az évek, alig nőtt, és mindenki, mindenhol Öcsinek hívta – első munkahelyén, a Vidámparkban is.

Eleinte jegyszeredő volt, aztán a Szellemvasútnál segédkezett a technikusnak. Olajozta a gépeket, bütykölte a nyekergő illesztéseket. Apró természetével könnyen hozzáfért a huzalokhoz, a kapcsolószekrényhez. Néhány év alatt kitanulta a villanszerelés csínját-bínját.

Mégsem ezért szerette a Vidámparkot! Amikor meghibásodott valamelyik szellem vagy vámpír a szellemvasúton, ő helyettesítette a figurát. Halotthalványra festette az arcát, véres ruhába bújt, és csontvázkezet erősített a csuklójára. Haláltáncától visítottak a látogatók. És minél jobban üvöltöttek, ő annál diadalmasabb volt. Egyre több rémséget talált ki, és idővel a lerobbant géppark bábjait is felülmúlta.

Aztán egy napon híre kelt, hogy bezár a Vidámpark. Jóska kétségbe esett: mihez kezd majd? A technikus hívta, hogy legyen villanszerelő segédmunkás, de Jóskának nem tetszett az ötlet. Még csak az kellene, hogy megint ugrassák! „Szereld fel a lábazatokon a konnektorokat, azokat legalább eléred!”. Szinte látta magát, ahogy kis létrájával futkos ide-oda, a többiek meg gúnyolják.

Bánatosan járkált a kiürülő Vidámparkban. Bezzeg a kövér körhintás úgy ette most is a virslijét, mintha semmi nem változott volna az elmúlt hetekben. Jóska melléült a padra.

– Hát Tibi bácsi mihez kezd majd?

– Elmegyek buszvezetőnek a BKV-hoz.
A hullámvasutas is oda ment, meg a rakétás is.
Emberhiány van, azt mondják.

– A BKV-hoz? Nem rossz! Mit gondol, Tibi bá', lehetnék ellenőr?

Tibi bá' szélesen elmosolyodott.

– Lehetnél hát! Jól megijesztenéd az utasokat.

Jóska másnap jelentkezett ellenőrnek, és nyomban fel is vették. Úgy készült a munkára, mint egy főszerepre. Társnak a szelíd lelkű, mackótermetű Emilt kapta. Emil persze nem értette Jóska elszántságát, hogy egyre újabb és újabb rémisztgetéssel csap le a bliccelőkre. Ő csak megrántotta a vállát: úgy látszik, a társa munkamániás. Emil is büntetett, ha muszáj volt, de mindig lassan haladt, hogy a bliccelőknek legyen idejük lukasztani. Dehogy akart ő rossz napot bárkinek!

Jóska ötlete volt, hogy vállalják a hétfégi és kora reggeli műszakot. Emil bólintott, jó, legyen. Különben sem szerette a csúcsforgalmat, nem akart tülekedni az utasok között. Ha rajta múlik, mindenki érvényesítheti a jegyét, mire odaballag. Jóska viszont helyette is dolgozott. Ketten együtt hatékony párost alkottak.

Emil ennek ellenére nehezen szokta meg Jóska förtelmes, sipító kacaját, amit a bliccelők tetten érésekor hallatott. Mi volt ez? Drakula-visitás? Vijjogott, huhogott, nyerített, és ahogy el-elbődült, mintha valami erő felhúzná a testét, úgy tűnt, mintha félméterrel megnőne.

Jóskától még a bérlettel és érvényes jeggyel utazók is féltek. Úgy osont, járt-kelt, mint egy szellem. Emil legfeljebb felhúzta a szemöldökét, ennyivel jelezte, hogy nem kedveli a bliccelést.

Hamarosan híresek lettek ők ketten: a böhöm

csöndes és a kicsi rém. A külföldi turisták is mindenáron találkozni akartak velük. Próbáltak videót készíteni róluk, de Jóskára nem lehetett felkészülni. Aki először (és másodszer, harmadszor, tizedszer) találkozott vele, annyira megdöbbsent, hogy köpni, nyelni se tudott, nemhogy filmezni. A széles hátú ellenőr meg nem is fért a képbe.

Egy szép tavaszi napon Jóskának különösen nagy fogása volt: sikerült megijesztenie egykori főnökét, a technikust, akinek épp előző nap járt le a bérlete.

A szerencsétlen ember sápadtan nézte, hogy Jóska büntetőcédulát ír neki.

– Tanulja meg, Mester, a bérlet és a jegy legalább olyan fontos, mint a földelt vezeték. Anélkül buszra szállni életveszélyes! – és Jóska széles mosolyra húzta vértelen ajkát. Ebben a pillanatban valóban ijesztőbb volt, mint az összes Drakula, szellem vagy zombi, amelyek egykor

benépesítették a szellemvasutat.

– Hogy a rozsdá ette volna meg a vezetékéidet! Ezért tanítottalak, Öcsi?

– Hátrább az agarakkal, Mester! Hatósági személyen nem fog a szemmel verés. Érinthetetlen vagyok! – és félelmetes kacagással eltűnt a buszról. Az utasok összenéztek. Hová lett az ijesztgetős emberke?

– Mindig ezt csinálja, elnézést kérek – rántotta meg a vállát Emil. – Itt a csekk. Ha két napon belül befizeti, csak a fele – nyújtotta a technikusnak, azzal lekecmergett a buszról. – Hová az ördögbe tűntél, öcsém? – kiáltotta Jóska után.

De ezúttal senki sem válaszolt.

– Ezek szerint véget ért a műszak. Ez a Jóska tényleg a frászt hozza az emberre. Ha az én öcsém lenne, tanult volna jó modort!

GYÓRI ORSOLYA